

РЕШЕНИЕ

№ 269

гр. София, 15.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 18.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3603** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на Т. К. М. срещу Заповед № 513з-6682 от 02.03.2020 г. на Директора на СДВР.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна – постановена при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Не била спазена разпоредбата на чл. 205, ал. 3 ЗМВР – лицето не е подпомагано в защита си от друг служител. Не била извършена процедура по изслушване на лицето, спрямо което се води дисциплинарното производство. Преписването на текстовете от чл. 200 ЗМВР не било достатъчно да се обоснове извършването на нарушение, обуславящо и налагането на дисциплинарно наказание „порицание“. Сочени били като извършени две деяния на различни дати – 23.10.2019г. и 29.10.2019г., но е определено едно общо наказание в нарушение на чл. 197, ал. 3 ЗМВР. Съществува неяснота за кое точно нарушение е наложено конкретното наказание – предпоставка за отмяна на акта на основание чл. 146, т. 4 АПК. Посочвало се, че са извършени нарушения на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, въпреки че от него се изисквало обяснение само за деянието от дата 23.10.2019 г. Изразите спрямо подчинените му служители, конкретно младши инспектор С. С., дори и да били казани, били силно преувеличени, допълнени, изкривени, извадени от дружеския колегиален разговор, който, макар и да бил

грубоват и нецензурен, в никакъв случай не е бил обиден. Моли заповедта да бъде отменена. Претендира присъждане на направените по делото разноски, включително и адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят Т. К. М., редовно уведомен, се явява лично и се представлява от адв. С.. Поддържат се наведените доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се допълва, че съгласно длъжностната си характеристика жалбоподателят няма функциите на началник спрямо служителите, на които провежда инструктажи и координира работата им, т.е. той не може да ги наказва и не може да изисква неща, които не са предвидени в инструктажа. Задачите били поставяни от началника на КАТ. Приложени са писмени бележки. Представя се и списък на разноските по чл. 80 ГПК.

Ответникът – Директорът на СДВР, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. И., оспорва жалбата, вкл. и по съображенията, изложени в писмени бележки. Излага, че жалбоподателят се е запознал със справката, с която е повдигнато обвинение и въз основа на която е издадена оспорената заповед. Деянието се изразявало в неетично поведение на Т. М. спрямо служителите, върху които осъществява контролни дейности /около 20 човека от групата са подали спрямо него сведения/, като това се е извършвало в продължителен период от време на неговата работа. Оспорва твърдението, че спрямо жалбоподателя се извършва нарочна проверка за цялостната оценка на работата му, тъй като на всеки държавен служител в държавната администрация се извършва годишна оценка независимо от заеманата от него длъжност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал 2 ГПК във връзка с чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложените по делото документи се установява, че към момента на издаване на оспорената заповед Т. К. М. е заемал длъжността „полицейски инспектор“ III степен в 03 група „Контрол, регулиране в централна градска част и осигуряване на маршрути“ в 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР /л. 232/.

По повод получено електронно съобщение в ДКАО – МВР /л. 59/, с което са изнесени предварителни данни за неправомерни действия на инспектор Т. К. М., изразяващи се в упражняване на психически тормоз, обидно и арогантно поведение спрямо подчинените му полицейски служители и извършено пътно транспортно произшествие със служебния автомобил, е назначено извършването на проверка от определена за това комисия, която да изготви писмена справка и в случай на открито нарушение на служебната дисциплина да даде предложение за реализиране на дисциплинарна отговорност със съответното наказание /заповед № 513з-7707/31.10.2019 г. на Директора на СДВР – л. 55-56/. Определен е срок за изготвянето на писмена справка. Със заповедта е запознат и Т. К. М. на 07.11.2019 г., за което той собственоръчно е изписал три имена, длъжност, дата, адрес и е положил подписа си. На 02.12.2019 г. по същия начин е удостоверил и факта на запознаване със заповедта за удължаване на срока за извършване на проверката /л. 60-63/.

Изискани са сведения от служители от 03 група на 02 сектор К. – ОПП-СДВР, в

които са посочени обидни думи, отправяни от Т. М. към тях – „мишоци“, „страхливци“, „мизерници“, „селяни“, „свине“, „крадци“, „клошари“, „просяци“, „пияници“, „траверс“, „малък селски бек“, „интриганти“, „селяни, ограмотете се с чичко Г.“. Поискани са сведения от началника на сектор К. – ОПП-СДВР, сочещ провеждането на разговори за промяна на поведението, която не е настъпила /л. 69/, и от началника на група „Контрол, регулиране в централна градска част и осигуряване на маршрути“ към сектор К. – ОПП-СДВР, който, освен провеждането на разговори с Т. М. по отношение на поведението му, е допуснал преместване на служители от неговата смяна в друга, тъй като имало подготвени заявления за преместване и дори за напускане на МВР /л. 70-71/. Приложени са докладни записки на служители 03 група на 02 сектор, в които се информира началникът на Отдел „ПП“ СДВР за липсата на съдействие по конкретни случаи от страна на Т. М..

В хода на проверката Т. К. М. се е позовал на обяснение от 21.04.2019 г., дадено по повод друг случай, както и на сведение от 22.11.2019г. /прието от Директора на СДВР на 03.01.2020г.; л. 65-66/. С последното се сочи, че никога не си е позволявал да изрече обиди, заплахи, псувни по отношение на колеги по време на работа и след това, като акцентира върху опитите на други служители да го вълечат в техни разговори с обиди помежду им. Твърди, че не счита за заплаха изискването на подчинените му да изпълняван законосъобразно служебните си задължения, да не се поддават на корупционен натиск и да спазват разпоредбите на ЗМВР, Етичния кодекс и инструкциите.

След извършване на проверката е изготвена справка с изх. № 513р-104787/30.12.2019г. от назначената за целта комисия /л. 39-54/. Видно от справката Т. М. проявява обидно отношение към подчинените му служители, изразяващо се в употребата на различни обидни думи, арогантно и надменно поведение, с невъзможност за работа в екип и при нежелание да поема отговорност при извършването на проверки спрямо гражданите, вкл. отказва да посети даден екип на място и дори по телефона да подпомогне работата им, а умишлено възпрепятства дейността им с неправомерно отдавани разпореждания, като същият и създавал множество конфликти и интриги, често миришел на алкохол, възлагал им задължения да му купуват храна, както и да съставят най-малко десет акта или фишове за нарушения. В справката са обсъдени докладни записки, изготвени от лицето, спрямо което се води дисциплинарното производство, по които след проверка не са установени конкретни извършители или сочените за извършители лица не са извършили твърдените нарушения на служебната дисциплина /л. 131-132/. В справката е коментирано конкретно поведението на Т. М. спрямо младши инспектор С. С., че на 23.10.2019г. се обърнал към същия с думите „траверс, намерил съм ти място в „М.“ и „ще ходиш там да мастурбираш“, а на 29.10.2019г. – с думите „селянин, отивай си във В., там да работиш в „Х.“...“селянин, ходи си във В.“ /л. 73-74 – сведения/. По отношение на младши инспектор С. С. в хода на проведения на 29.10.2019г. инструктаж Т. К. М. е отправил следните думи: „В махала „Х. Б.“ трябва да влязат багерите и да го сринат до основи“, като намекнал, че е „циганин“, директно е заявил, че е „мангал и крадец“. Формират се крайните изводи за установени данни и факти за непрофесионално, грубо, обидно и арогантно отношение на Т. М. спрямо полицейски служители от ръководената от него смяна, които го потвърждават в снети писмени обяснения, с посочени ситуации за място, време и обстоятелства, в които са били подложени на психически тормоз, обиди /с нецензурни думи и подигравателни

изрази/ и неуважително поведение. Конкретизира се, че в хода на проверката е установено преместването на служители от една смяна в друга или в друг сектор заради поведението на Т. М. по време на работния процес. Посочено е, че с действията си последният е извършил нарушение на т. 24, т. 55, т. 57, т. 59, т. 66 и т. 67 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, което се изразява съставомерно по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 във връзка с чл. 200, ал. 1, т. 12 ЗМВР нарушение. Предлага се да бъде приет за основателен сигнала в частта, касаеща грубо и арогантно поведение от страна на полицейски инспектор Т. К. М. по време на изпълнение на служебни задължения, и на същия да бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца. Върху справка е поставена резолюция „Да“ от дата 03.01.2020 г. с положен подпис на лицето, което я поставило.

Отправена е от Директора на СДВР покана до Т. К. М. за запознаване със справка от 30.12.2019 г. и даване на писмени обяснения, както и за представяне на доказателства за твърденията си /л. 15-16; л. 37-38/. Видно от л. 54-гръб жалбоподателят се е запознал със справка на 22.02.2020г. В поканата е коментирано поведението на Т. М. спрямо младши инспектор С. С., че на 23.10.2019г. се обърнал към същия с думите „траверс, намерил съм ти място в „М.“ и „ще ходиш там да мастурбираш“, с което виновно е нарушил т. 10 и т. 67 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР /Етичния кодекс/ във връзка с чл. 194, ал. 2, т. 4 във връзка с чл. 200, ал. 1, т. 12 ЗМВР.

Депозирани са писмени обяснения от жалбоподателя с вх. № 513р-16186/24.02.2020г. /л. 17-19; л. 34-36/, като последният оправдава отправените обидни думи, които според него „са подсилени, променени и им е добавен обиден тон“ с целенасочена и тенденциозна атака срещу него заради контрола, който оказва над подчинените си с цел да не допуска корупционно поведение от страна на същите. Отрича се ползването на обидни думи спрямо младши инспектор С. С.. Видно от обяснението, М. не е взел отношение по всички останали твърдения за факти, изложени в справка, и въз основа на които е обективизирано до Директора на СДВР предложение за ангажиране на неговата дисциплинарна отговорност. Същият е отправил искане за изслушване от дисциплинарнонаказващия орган, отказано на основание чл. 206, ал. 1 ЗМВР. Върху писмените обяснения е поставена резолюция за приемането им на 27.02.2020 г. от Директора на СДВР.

За нарушения по чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР /неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР - т. 66 и т. 67, протокол за запознаване на служителя на 27.07.2016г. – л. 170; л. 172/, изразяващи се в отправянето на обидни думи спрямо младши инспектор С. С. - „траверс“ /на 23.10.2019г./ и „селянин“ /на 29.10.2019 г./, след преценка на установеното от проверката, събраните писмени доказателства и писмените обяснения на служителя, тежестта на нарушението и настъпилите от него вредни последици /създаване на неспокойна и репресивна работна обстановка/, обстоятелствата, при които е извършено деянието /по време на служба/, формата на вината /пряк умисъл/, и предвид цялостното поведение на служителя, налагането на осем дисциплинарни наказания /за периода от 1994 г. до 2010 г./ и награждаването 7 пъти, от които последното през 2018 г. /кадрова справка от 13.12.2019 г. – л. 174-175/, със Заповед № 513з-6682 от 02.03.2020 г. Директорът на СДВР налага на Т. К. М. дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца на основание чл. 197, ал. 1, т. 3 във връзка

с чл. 200, ал. 1, т. 12 ЗМВР.

По делото е приобщено копие на специфична длъжностна характеристика на длъжността „полицейски инспектор“ III степен в 03 група „Контрол, регулиране в централна градска част и осигуряване на маршрути“ в 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР рег. № я-11531/02.06.2015г., с която служителят Т. К. М. се е запознал на 03.07.2015г., видно от протокол от същата дата /л. 225-228/. Съгласно раздел III от длъжностната характеристика „на служителя, заемащ длъжността няма подчинени служители“.

Видно от справката на л. 232, инспектор М., като служител, заемащ длъжност от по-високо йерархично ниво спрямо длъжностите „младши автоконтрольор“ I-ва степен и „младши автоконтрольор“ II-а степен /приложение № 6 към Класификатора за длъжностите в МВР, утвърден със заповед № 8121з-141/24.01.2017г. на Министъра на вътрешните работи/, осъществява контрол върху дейността на младшите инспектори, заемащи длъжности „младши автоконтрольори“ в 03 група „Контрол, регулиране в централна градска част и осигуряване на маршрути“, провежда инструктаж на младшите автоконтрольори в групата, като поставя конкретни задачи на всеки един от екипите за смяната; извършва проверки на екипите от младши автоконтрольори по заеманите от тях постове и маршрути, като при провеждане на масови мероприятия има право да разполага служителите от групата постове с цел обезпечаване на мероприятиято.

По делото са изслушани свидетелските показания на С. Д. С., служител в СДВР, началник сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ в Отдел „Пътна полиция“, ръководител на Т. К. М. от месец юни 2019 година. На същия му е известно неморалното и неетично отношение на М. към подчинените му служители, но лично не е чувал последният да отправя обидни думи към тях. Сочил, че два пъти е разговарял с него да спазва Етичния кодекс, но от тези разговори не е последвал резултат. Информирани са за подадените от 20 души официални подписани, а не анонимни, жалби срещу М. за случката от есента на 2019 година, заради което е и наложено му наказание. Лично не се е запознал със съдържанието на жалбите, но въз основа на докладна записка е разговарял с всеки един от тези служители лично. Моли да бъде отбелязано, че служителите са под прякото ръководство на жалбоподателя и той трябва да упражнява контрол над тях по отношение на служебните им задължения. М. се води на изпълнителска длъжност, но тъй като е със звание „инспектор“ една от функциите му е да контролира и ръководи хората, които са в неговата група. Уточнява, че няма данни някой да е завел жалба за обида срещу жалбоподателя.

По делото са изслушани свидетелските показания на Г. Г. Х., служител в СДВР, който не си спомня да е присъствал на инструктаж, направен от Т. М. на дати 23 и 29 октомври 2019 година. Чувал е същият да нарича С. С. с думата „селянин“ и „малък селски бег“, но не и - С. С. с думите „циганин“ и „крадец“. Уточнява, че спрямо него жалбоподателят не е употребявал обидни думи, нито е отправял заплахи или е имал неморално отношение. Такива е чувал спрямо различни свои колеги, когато е бил афектиран, като най-употребяваната дума е „селянин“. Думите „мишка“; „страхливец“; „мизерник“; „крадец“; „клошар“; „просяк“; „пияница“; „интригант“ и „траверс“ не е чувал. Т. М. бил офицер в 03 група, води се взводен, като неговата работа била да осъществява контрол по отношение на подчинените си служители. Свидетелят уточнява, че работи въз основа на издадени инструкции и заповеди, които

е чел. Никога не бил получавал заплахи от жалбоподателя, че ако не се прибере от смяна с най-малко 10 съставени документа, ще бъде наказан. При общуването си с колегите не се използват прякори или други думи, само номерата на позивните си. Акцентира, че обръщението и думата „селянин“, за някои може да е обида. Не бил присъствал на ситуации, в които Т. М. да е обиждал негови колеги. Не знаел негови колеги да са се оплакали от действията М., особено че жалбите и сигналите били анонимни. Доколкото не е подписвал и пускал жалби, не може да отговори на въпроса дали трябва да ги подпише лично.

По делото са изслушани свидетелските показания на Е. С. Е., служител в СДВР и колега на Т. М., в отдел „Пътна полиция“, 03 група „Контрол, регулиране в централна градска част и осигуряване на маршрути“, от 7-8 години. Свидетелят уточнява, че е младши автоконтрольор, а полицейски инспектор М. е негов взводен командир. Не си спомня дали е присъствал на инструктаж, проведен от жалбоподателя на 23 и 29 октомври 2019 г., нито е чувал той директно да се обръща към колегите му с думите „селяндур“; „селянин“; „мишка“; „пиколо“; „страхливец“; „мизерник“; „клошар“; „просяк“; „пияница“; „интригант“; „малък селски бег“ и „траверс“. Уточнява, че в разговорите помежду си като шега се използвала думата „крадец“. Не бил присъствал на случка, когато Т. М. се е обърнал към неговия колега С. С. с думите „селянин“ и „траверс“, нито - към С. С. с думите „циганин“ и „крадец“. Уточнява, че лично началникът Л. К. им е казал, че трябва да се прибират с минимум 10 съставени акта от смяна, по заповед от началник сектор в Отдел „Пътна полиция“. Именно и поради това, М. е казвал на подчинените си и на колегата си конкретно, че трябва да работят. Във взаимоотношенията си с М. не е имал пререкания, въпреки че последният бил много строг, с много високи изисквания и с това дразнил колегите му. Е. бил 30 години в системата на МВР и е работил с различни хора. Дава оценка за жалбоподателя, че е много прецизен и прекалено много държи на изпълнението на служебните задължения. Свидетелят никога не е присъствал на случка, в която Т. М. да обижда, ругае или псува подчинените си. Отношенията били под формата на шеги. Твърди, че колегите се сблъскват с взискателността на жалбоподателя и те, като по-млади, държат поведението им да бъде по-свободно - поради това и се оплаквали от него. Информирани е за проверката срещу Т. М., като след връщането си от отпуск е попълнил въпросник, без да си спомня нещо конкретно. Не знае да е имало тенденциозно отношение спрямо жалбоподателя от неговия началник С. С., но такъв елемент можело и да има във взаимоотношенията с Б. Е. /с оглед държанието им „мисля, че те не се разбират“/. Не знае дали при конкретната проверка Е. е предприел някакви действия срещу Т. М., нито някакво въздействие от началниците

върху неговите колеги да подават докладни записки. По време на разговорите им, преди започване на работа, и други служители били употребявали думите „селянин“ шеговито. За обиди спрямо негови колеги, отправени от жалбоподателя, не е чувал. Дава пример за отправени забележки от Т. М. – същият идвал ненадейно по време на смяна и правел забележка на колегите защо са в кабинката пред Министерски съвет, а не са отпред пред Министерски съвет, защо не са поставени микрофоните на ревера след слизане от служебните автомобили, за поставянето на шапки. Всички тези забележки било отправяни устно, не знае дали са пускани от М. докладни записки.

По делото са изслушани свидетелските показания на С. Д. С., колега на Т. М.. Заявява, че на 23.10.2019г. по време на инструктаж същият се обръща към него с думата „траверс“, че му е намерил място в „М.“, и му е казал да ходи да мастурбира. На 29.10.2019г. на инструктажа свидетелят бил наречен от М. „селянин“, който му казал да ходи да си работи в „Х.“ – В.. Отправяни към него били обидни думи „селянин“ и „траверс“, като бил чувал, че г-н М. е наричал колегата му С. С. „циганин“ и „крадец“. По отношение на С., който живее в[жк], М. отправил коментар, че в квартала трябва да влязат багери и да изринат цялата махала. Чувал бил и други обидни квалификации, най-често думата „циганин“, отправяни към негови колеги от М.. Заплахи, че, ако не се прибере от смяна с десет съставени документа, ще бъде наказан, не бил получавал. Дава оценка, че за него един ръководител не може да се обръща към колегите си с обидни думи –това не било нормално и допустимо. Твърди, че подобно отношение е психически тормоз. От две години С. работил в тази група и не желае към него да се отнасят по този начин, тъй като произхожда от възпитано и добро семейство. Самият той никога не си позволявал да отправя обидни квалификации към колегите си. Възприема отношението на М. към себе си за обидно и унижаващо личността му, но не е „завел дело за обида“. В докладна записка е описал цялата ситуация, като уточнява, че са ограничени разговорите му с М., само и единствено по служебни въпроси. При необходимост го е търсил, но не винаги жалбоподателят се е отзовавал. В самото начало обаче са имали нормални колегиални отношения. Акцентира, че от друг началник е получавал заповед да изработва по десет документа на смяна. Запознал се с протокола от предходното съдебно заседание, даден му от юрк. И., защото искал да си спомни за конкретните дати и да се подготви за разпита пред съда. След посочените от дати, за които се съдържа информация в изготвената докладна записка, М. не е отправял обидни думи към свидетеля поради липсата на много контакти.

По делото са изслушани и свидетелските показания на Д. Д. Г., колега на Т. М. от 6 години. Свидетелят посочва, че е присъствал на инструктажа, проведен от жалбоподателя на 23.10.2019 година, когато последният е нарекъл С. С. „траверс“, заявил е, че е селянин от [населено място] и че трябва да работи в „Х.“ – В.. По време на същия инструктаж уточнява, че спрямо друг колега С. С. М. е заявил, че живее в циганската махала и че трябва там всичко да се събори. Уточнява, че към него Т. М. не е отправял обидни квалификации, но бил чувал, присъствал е на ситуации, в които жалбоподателят се обръща с думите „селяни“, „клошари“, и „мишки“ към други негови колеги. Не знаел каква е причината за поведението на жалбоподателя към колегите му, но същите се обиждали от поставените им епитети - „мишка“ или „страхливец“, а тези, които не са от [населено място], се засягали от определението „селянин“. Спомня си, че се е случвало М. да му се обади по телефона и да му каже, че има норма за съставяне на актове, която трябва да се изпълни. Не знае това да е възложено на жалбоподателя от неговите началници. Имало и други началници, които са им поставяли норма за дневна изработка на документи по време на смяната. Т. М. имал прякор, но полицаите не се обръщали към него с този прякор, тъй като му били подчинени.

При така установеното от фактическа страна, **Административен съд София-град** обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е насочена срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл. 211 във връзка с чл. 210, ал. 2 от ЗМВР във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК и от активно легитимирано лице - адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, сочени от оспорващия, и служебно на всички основания по чл. 146 АПК, съдът приема следното:

На първо място, актът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 204, т. 3 във връзка с чл. 197, ал. 1, т. 1-3 от ЗМВР /заповед № 8121з-140 от 24 януари 2017г. относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР/, тъй като процесното наказание се явява наложено на основание чл. 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР от лице на ръководна длъжност спрямо лице на изпълнителска длъжност /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК; т. 1 и т. 15, раздел VIII от цитираната заповед; л. 27/.

На второ място, на основание чл. 210, ал. 1 от ЗМВР „дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която

задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта“. Оспорваният акт съдържа изискуемите по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР реквизити. Видно от същия, са посочени дати – 23.10.2019 г. и 29.10.2019 г., на извършване на процесните деяния – изразяващи се в отправянето на обидни думи от страна на Т. М. към младши инспектор С. С.. Цитирани като нарушени са разпоредбите на т. 66 и т. 67 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

Разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, съгласно която „при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата“, е съобразена. Посочени са тежестта на нарушението и в какво се изразяват настъпилите вредни последици - с поведението си служителът е създал неспокойна и репресивна работна обстановка, изследвана е и формата на вината – пряк умисъл. Извършена е задълбочена преценка на поведението на държавния служител, като се съобразят следните обстоятелства: налагането на същия на дисциплинарни наказания /8 броя/ и награждаването за постигнати високи резултати, за конкретен съществен принос при изпълнение на служебните задължения или за продължителна служба в МВР по смисъла на чл. 191 ЗМВР, общо 7 пъти, последното през 2018 г.

На трето място, съгласно чл. 194, ал. 1 от ЗМВР държавните служители в МВР, които са нарушили служебната дисциплина, се наказват с предвидените в чл. 197, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарни наказания. Дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му /чл. 195, ал. 1 ЗМВР/. Видно от преписката, за дата на извършване на деянията се посочва 23.10.2019 г. и 29.10.2019 г., от който момент започва да тече едногодишният срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР. Тези дати са посочени в справката, с която за първи път се изяснява в какво се изразява неправомерното поведение на Т. М. и с която той се запознава лично на 21.02.2020 г. Вярно е, че в поканата, отправена към него, е коментирано единствено деянието от 23.10.2019г., но изрично в тази покана е уточнено – „покана за запознаване със справка № 513р-104787/30.12.2019 г. по описа на СДВР и даване на обяснения“.

Следователно, на анализ подлежи цялостното поведение на жалбоподателя при изпълнение на служебните му задължения, конкретно – при провеждане на инструктажи. От друга страна, по делото са приобщени писмени доказателства за дати 23.10.2019г. и 29.10.2019г., изслушани са и в тази посока свидетелски показания. Дори и необосновано да се приеме, че за извършеното на 29.10.2019г. деяние Т. М. не е запознат в хода на воденото срещу него дисциплинарно производство, то тази дата е следваща датата на деянието, за което има събрани безспорни писмени и гласни доказателства. Изрично законодателят, в нормата на чл. 196 от ЗМВР, е посочил, че дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган, като се приема за открито, когато същият този орган е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. В случая с дата 30.12.2019г., в определения в заповедите за извършване на проверка и удължаване на срока й, е изготвена справка, върху която компетентният дисциплинарно наказващ орган се е запознал на 03.01.2020г., поставяйки резолюция „Да“ и подпис. Подписът изцяло съответства на поставения върху придружаващите преписката документи и с този от оспорената заповед, поради което няма спор, че принадлежи на старши комисар Г. Х. – директор на СДВР. Поради това, не се препятства изводът към кой момент са постъпили материалите по дисциплинарното производство при компетентния дисциплинарно наказващ орган и същият е установил безспорно нарушението и нарушителя. Наказанието е наложено в двумесечния срок, считано от откриване на нарушението, и в едногодишния от неговото извършване, поради което не са налице основанията за прекратяване на дисциплинарното производство по смисъла на чл. 209, т. 3 във връзка с чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР.

Не са налице и основанията по чл. 207, ал. 1 във връзка чл. 203, ал. 1, т. 2 – 15 от ЗМВР, че се касае за тежко нарушение на служебната дисциплина – предпоставка за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Цитирани са общите разпоредби на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР и конкретната на чл. 200, ал. 1, т. 12 от с.з. Съгласно чл. 208 от ЗМВР „при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 198 - 202 или по чл. 203, ал. 1, т. 1 дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед. В този случай дисциплинарното производство започва с първото действие за установяване на нарушението“. В случая са приложени заповеди за извършване на проверка и удължаване на срока й, с указания за изготвянето на справка и

при откриване на нарушение на служебната дисциплина да се даде конкретно предложение за реализиране на съответната дисциплинарна отговорност, с които заповеди Т. М. се е запознал, изписвайки собственоръчно три имена, длъжност, дата и подпис. Следва да се има предвид, че липсата на заповед за образуване на дисциплинарно производство не е нарушение на производствените правила, тъй като такава се изисква при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 2-т. 16 от ЗМВР.

Не се касае и за неспазване на Инstrukция № 8121з-470 от 27.04.2015г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи, издадена от Министъра на вътрешните работи, на основание чл. 215а от ЗМВР. Съгласно чл. 7, ал. 3 от ЗНА инструкцията е нормативен акт, с който висшестоящ орган дава указания до подчинени нему органи относно прилагането на нормативен акт, който той е издал или чието изпълнение трябва да осигури. В случая Министърът на вътрешните работи следва да осигури изпълнението на нормативен акт /ЗМВР/, по-висок по степен съгласно чл. 3 и чл. 7, ал. 3 от ЗНА. Несъответствието на Инstrukцията със закона се удостоверява от това, че последният не въвежда изискване за издаване на заповед за образуване на дисциплинарно производство /по аргумент на противното - чл. 203, ал. 1, т. 2-т. 16 от ЗМВР; по чл. 208 от ЗМВР една възможност – „може“/, а в чл. 16 от Инstrukцията е разписано – дисциплинарно наказващият орган назначава проверка по чл. 205, ал. 2 ЗМВР с писмена заповед по образец, с която държавният служител, срещу когото се извършва проверката, се запознава и удостоверява това обстоятелство с подпис и отбелязване на дата и час.

В разпоредбите на чл. 205 и чл. 206 от ЗМВР са разписани и следните процесуални правила: дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. Държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР /чл. 205, ал. 3 ЗМВР в релевантната по време, място и лица редакция по смисъла на чл. 142 АПК - ДВ. бр.81 от 14 октомври 2016г./. За изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение дисциплинарно наказващият орган може да разпорежи извършване на проверка, като

определя срок за нейното приключване. За разкриване на обективната истина могат да се използват всички начини и средства, допустими от закон. След приключване на проверката и преди налагане на дисциплинарното наказание дисциплинарно наказващият орган е длъжен не само да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения, но и да събере и оцени всички доказателства, включително събраните в хода на проверката, както и доказателствата, посочени от държавния служител.

В конкретния случай е извършена проверка, с чиито резултати, обективирани в справка от 30.12.2019 г., Т. К. М. се е запознал на 21.02.2020г. Възражения срещу справката са депозираны от лицето, спрямо което се води проверката, в срок /л. 34-36/. Върху обясненията е поставена резолюция от дисциплинарно наказващия орган за тяхното приемане по смисъла на чл. 206, ал. 1 ЗМВР във връзка с чл. 27 от Инструкция № 8121з-470 от 27.04.2015г. – изписано е „Приех обясненията!“, имена, длъжност и подпис на лицето, което е сторило това, посочена е дата – 27.02.2020г. Обясненията са обсъдени в оспорената заповед, като са изложени доводи за тяхната неоснователност. Поставена е резолюция върху сведението, дадено от Т. М. в хода на проверката – 22.11.2019 г., като са изписани отново имена, длъжност и подпис на лицето, което е приело сведението на дата 03.01.2020 г. /л. 65-66/, съответстваща на датата на приемане на справката и установяване на безспорността на извършеното от жалбоподателя нарушение на служебната дисциплина. Формира се извод за спазване разпоредбата на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР, в която алтернативно са посочени възможностите за изразяване на защитната теза на държавния служител – същият да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. След като законодателят е предвидил възможност наказващият орган да изиска защитната теза на конкретния държавен служител по един от двата начина, изборът само на един не опорочава процедурата по ангажиране на дисциплинарна отговорност. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че въпреки изричното искане от негова страна да бъде изслушан от Директора на СДВР и това не е направено, е допуснато съществено процесуално нарушение. По тези съображения не е и налице неспазване на разпоредбата на чл. 205, ал. 3 ЗМВР, след като в производството държавният служител е участвал самостоятелно и е упражнил правото си да даде сведения, а после и обяснения, като направи съответните доказателствени искания и представи доказателства в защита на своите твърдения. Правото на участие на Т. К. М. във воденото дисциплинарно

производство не е ограничено, не са допуснати твърдените съществени процесуални нарушения, наличието на които би обусловило отмяната на акта съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК.

На четвърто място, *Заповед № 513з-6682 от 02.03.2020 г.* на Директора на СДВР, с която е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ на Т. К. М., е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК.

Излага се, че на 23.10.2019г. и на 29.10.2019г. Т. К. М. е извършил дисциплинарно нарушение, изразяващо се в отправянето на обидни думи спрямо младши инспектор С. С. – „траверс“ и „селянин“. За нарушена е посочена правната норма на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР във връзка с т. 66 и т. 67 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, с който служителят се е запознал на 27.07.2016 г., видно от приложените на л. 170 и л. 172 протоколи. Съгласно цитираните като нарушени разпоредби в отношенията между държавните служители не се допускат никакви форми на дискриминация, както и поведение, окачествено като тормоз от психически, физически, сексуален и всякакъв друг характер. Никъде в тези разпоредби не се твърди, че се касае само за взаимоотношенията между държавните служители в йерархическа подчиненост. Изрично е посочено само понятието „държавни служители“, както и безспорно е Т. К. М. и всички останали служители, от които са изискани сведения в хода на административното производство. Тук е мястото да се уточни, че под държавни служители в МВР се определят лицата по чл. 142, ал. 1, т. 1-2 и ал. 3 ЗМВР, не и тези, които работят по трудово правоотношение. Младши инспектор С. С. изпълнява длъжността „младши автоконтрольор“ и като такъв е държавен служител /заповед № 8121з-140 от 24 януари 2017г. относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР/. В този смисъл изискването за спазване на Етичния кодекс е въведено императивно за всички държавни служители и за нарушенията му, в различни форми на прояви, се носи дисциплинарна отговорност независимо вида на длъжността, която заема съответното лице - висша ръководна, ръководна и изпълнителска, младши изпълнителска /чл. 150 ЗМВР/.

В този смисъл са ирелевантни всички доводи, изложени пред настоящата съдебна инстанция, касаещи приложимостта на специфичната длъжностна характеристика на длъжността „полицейски инспектор VI-III степен“ в 03 група „Контрол, регулиране в централна градска част и осигуряване на маршрути“ в 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР рег. № я-11531/02.06.2015г. Вярно е, че съгласно раздел III от същата „на

служителя, заемащ длъжността няма подчинени служители“. Въпреки това, съгласно заповед № 8121з-140 от 24 януари 2017г. относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР – Т. М. заема длъжност „полицейски инспектор III степен“, която е изпълнителска, заема се при наличието на минимално-образователна степен „бакалавър“ и 3 години минимален професионален стаж. Съгласно същата заповед длъжността „младши автоконтрольор“ е младши изпълнителска, за заемането ѝ се изисква средно образование, а в зависимост от степента – се изисква или не 1 година професионален стаж. В заповедта относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР не са разписани служебните права и задължения на лицата, които заемат горните две длъжности. Изрично в специфичната длъжностна характеристика на длъжността „полицейски инспектор VI-III степен“ е посочено, че „контролира и пряко участва в дейности на групата“, „участва и контролира в разстановката на силите и средствата за осъществяване на пътния контрол“, „контролира и подпомага осъществяването на административно-наказателна дейност в предвидените от закона случаи, при установяване на административни нарушения“, „участва в провеждането на ежегодна проверка на физическата подготовка, стрелкова подготовка и подготовка на полицейска лична защита на служителите от групата съгласно утвърдения график“. В този смисъл е и справка, изготвена от началник на 02 сектор ДДППП към отдел „Човешки ресурси“ на СДВР, и в която се сочат функциите на инспектор III степен спрямо автоконтрольорите в групата /л. 232/. Конкретно за разстановката на силите е приложено копие от ежедневна ведомост от 23.10.2019г. видно от която провел инструктажа е инспектор М. /л. 234-235/, като е представен и график на полицейските инспектори, провеждащи контрол на 02 сектор К. за месец октомври, разпределени по групи – за 03 група – Т. М. за дати 21.10.-25.10.2019 г. и 28.10.-31.10.2019 г. /л. 237/. В случая фактите има или няма ръководни функции Т. М., съответно има или не подчинени служители, са ирелевантни за изясняване на спора. От значение е обстоятелството не дали към 23.10.2019г., съответно 29.10.2019 г., М. е разполагал с правомощието да провежда инструктаж, а дали към тези два момента е използвал обидни думи в нарушение на Етичния кодекс. Доказателства за употребата на подобни думи и проявата на неморално поведение от негова страна са приложени по делото, изслушани са и свидетелски показания. Съдът кредитира всички свидетелски показания като съответстващи на събрания по делото писмен доказателствен материал с изключение на тези на Е. Е., който не е бил очевидец на процесните събития на 23.10.2019г. и на

29.10.2019г.

Съгласно чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР дисциплинарно нарушение е всяко неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. За нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР е предвидено налагане на дисциплинарното наказание „порицание“ /чл. 200, ал. 1, т. 12 ЗМВР/. В съответствие с чл. 200, ал. 2 ЗМВР в конкретния случай е определен минималният размер на наказание - за срок от шест месеца, като е предупреден държавният служител, че при извършване на друго дисциплинарно нарушение по чл. 200, ал. 1 с. з. в срока на наложеното наказание ще му бъде наложено по-тежко дисциплинарно наказание.

Не се споделя твърдението на касатора, че в дисциплинарното производство е допуснато нарушение на чл. 197, ал. 3 ЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба „на държавен служител, който е извършил две едновременно установени нарушения на служебната дисциплина, наказващият орган, след като определи наказание за всяко, може да наложи: 1. по-тежкото от определените наказания, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени различни по вид дисциплинарни наказания; 2. едно общо наказание за максимално предвидения от закона срок, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени еднакви по вид наказания“. Дори и да се приеме, че действително са извършени две отделни нарушения на 23.10.2019г. и 29.10.2019г., за всяко от тях се предвижда едно и също дисциплинарно наказание „порицание“. С това се изключва приложението на чл. 197, ал. 3, т. 1 ЗМВР, предпоставка за което е санкционирането на нарушенията с различни по вид дисциплинарни наказания. Когато за нарушенията се предвиждат еднакви по вид наказания, какъвто би могъл да бъде настоящият случай, се определя едно общо наказание, като изрично е уточнено, че то е за максимално предвидения от закона срок. В случая дисциплинарно наказващият орган не е определил максималния срок по чл. 200, ал. 2 ЗМВР – една година, а минималния, с което по никакъв начин не е ограничил правата на наказаното лице. Вярно е, че не е извършена преценка за вида на наказанията при установени едновременно две нарушения, но доколкото се касае за нарушения с един и същи фактически състав, при определяне на еднакви по вид наказания – изрично законодателят е посочил едва в разпоредбата на чл. 200, ал. 1, т. 12 ЗМВР – неспазването на етичните правила като предпоставка за налагане на наказанието „порицание“ /чл. 197, ал. 2 ЗМВР/, то правилно и справедливо е наложено на Т. М. наказание в минимален размер. Извършването на преценка по чл. 197, ал. 3 ЗМВР би довело до по-тежко

наказание или наказание с по-дълъг срок, което е утежняващо за жалбоподателя обстоятелство. По тези съображения, допуснатото нарушение на закона не е съществено и не обуславя отмяната на акта.

Описанието на фактичката обстановка е пълно и ясно, поради което и може да се прецени дали същата е подведена под релевантния материален закон. Фактичките и правните основания, съдържащи се в издадената и оспорена впоследствие заповед, изцяло кореспондира с тези от справката, изготвена в хода на проверката и по отношение на която Т. М. е дал своите писмени обяснения, след като се е запознал. Нещо повече, в самата справка като нарушени са посочени и други разпоредби на Етичния кодекс, които дисциплинарно наказващият орган не е възприел. Нарушението, обстоятелствата от неговите обективна и субективна страна са конкретизирани, установяват се в достатъчна степен нарушителят и неговата вина. Виновното поведение на инспектора се констатира от приобщените към преписката доказателства и от изслушаните по делото свидетелски показания. Безспорно поведението на Т. К. М. представлява нарушение на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР. Налице са предпоставките за налагане на наказанието „порицание“ по чл. 200, ал. 1, т. 12 ЗМВР, което е наложено законосъобразно и при излагане на съображенията по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР.

В този смисъл е реализирана и целта на закона, формулирана в чл. 2, ал. 1 от ЗМВР. Спазен е и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Преди всичко административните органи следва да упражняват своите правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Целта на дисциплинарно наказващия орган е да дисциплинира държавния служител при изпълнение на служебните му задължения и упражняване на служебните му правомощия, като налагането на дисциплинарното наказание следва да бъде последица от проведена процедура, при която не са съществено ограничени правата на наказаното лице, както е и в конкретния случай. Наложено наказание „порицание“ съответства на тежестта на нарушението, а тя не е незначителна /създаване на неспокойна и репресивна работна обстановка/, не се дискредитира твърдението за виновното извършване на деянието, като за процесното нарушение законът не дава възможност за налагане на другите две по-леки наказания от процесното, а именно – „мъмрене“ и „писмено предупреждение“.

Предвид изложеното съдът заключава, че оспорената *Заповед № 513з-6682 от 02.03.2020г.* на Директора на СДВР е законосъобразен административен акт и поради липсата на всяко едно от отменителните основания по чл. 146 АПК, не подлежи на отмяна.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 3-4 АПК, чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка с чл.144 АПК във връзка с чл. 37 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100.00 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от юрк. Д.И..

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. К. М. срещу *Заповед № 513з-6682 от 02.03.2020г.* на Директора на СДВР.

ОСЪЖДА Т. К. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място], ж.к „Сухата река“, [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес: [населено място], [улица], № 5, сумата в размер на 100.00 /сто/ лева на основание чл.143 ал.4 от АПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.211 от ЗМВР.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: